

ПЕТЪР НЕЗНАКОМОВ
ДРАГИ МАЛКИ ЧИТАТЕЛИ

chitanka.info

Трябва да ви призная, че се развълнувах твърде много, след като прочетох още в ръкопис първата повест за деца на моя приятел и съгражданин Неделчо Драганов. Тя ме привлече отначало със смешното си заглавие „Два пищова и едно куцо магаре“, а после и с това, което се разказва в нея.

Вие може би лесно ще се досетите в кой град на нашата хубава родина са се родили, живеят и се пердашат за щяло и не щяло двамата малки герои на тази весела повест. Да, това е Бургас, градът, в който са израснали и също са се пердашили за щяло и не щяло авторът и пишещият тези редове. Само един-единствен град има улица, която се нарича „Богориди“, където всяка вечер става градското „движение“ и където от пръв поглед се залюбват всички ония младежи и девойки, на които им е дошло времето. Само един-единствен град в света (това е лично мое мнение) е населен с такива жизнерадостни, своенравни, остроумни и дръзки хлапета, каквито са Любо и Гаргата, каквито малко или много бяхме и ние с моя приятел Неделчо (тогава ни наричаха Дялата и Петлето).

Повестта „Два пищова и едно куцо магаре“ за един миг само ме качи на вълшебното килимче от приказките и ме пренесе в оня чуден свят на детството, детството на момчетата, израсли край „омайното“ море, както се пее в гръцката моряшка песен, с което майките така ни плашеха, за което сме изяли толкова бой от бащите и което поради това именно още повече ни привличаше. Ние искахме да погледнем отвъд далечния му хоризонт, да разберем хилядите тайни, скрити под синята му престилка. То беше свързано с всичките ни игри и мечти и властно ни приканваше да тръгнем по него към непознатите тайнствени южни земи, изпълнени с всичките плодове на нашето богато детско въображение, с всичко онова, което тук, в суровата обстановка на бедняшките квартали, ни липсваше.

Нямаше момче в този град, което да не е ловило и продавало риба, да не е търгувало с крадени плодове, да не е работило лятно време по строежите, да не е трупало събраните мизерни левчета в подземна касичка като тази на Любо и Гаргата и да не е мечтало да се вмъкне тайно в трюма на някой чуждестранен параход, да си направи лодка или сал, да се махне най-после от тази къща и тези родители, които не го разбират, само го обиждат и които обичат повече малкото братче или сестриче. Да обърне гръб и на това училище, където само

знаят да бият шамари и да пишат двойки, и да тръгне по широкия пъстър свят на моряците, капитаните и пиратите.

Да, когато зачетох повестта, възкръсна пред мен старият Бургас с арменските кафенета, където ние, децата на преселниците, се учехме на остроумие и на мъжките игри (карти, табла и зарове), с гръцките кръчмички, които миришеха на мастика, копър, чирози и пържена риба, с еврейските магазинчета, чиито притежатели стояха от сутрин до вечер на вратите и приканваха с бързия си и смешен говор нашите родители да влязат вътре и да купят нова шапка и нови дрехи и обувки на „момчето“. А ние тръпнехме пред мисълта, че може би ще стане чудо, бащите ни ще се полъжат и ние ще имаме най-после нови панталони по мярка. Уви, това никога не се случваше, бащите ни дръпваха бързо от привлекателните витрини, а майките на другия ден отново ни преправяха старите панталони, наследство от бащите и батковците, като им лепваха отзад нова яма от друг плат. Да, доколкото си спомням, нито едно момче от този град, като изключим десетина богатски синове, не е носило специално купени от магазина панталони. И една от причините да мечтаем всички един ден да станем капитани бяха и чудните белоснежни панталони, които носеха капитаните, кога го влизаха, смучейки лулите си, в ресторант „Елит“ и в двата пристанищна бара „Македония“ и „България“, край които по цели дни киснехме, за да гледаме моряшките боеве.

И най-после възкръсна и оня Бургас на пристанищните работници и железничари, на мустакатите стражари, на онова страшно подземие на Обществената безопасност, откъдето се носеха нощем стенания и викове, един Бургас, който ние още не познавахме като деца, но с който скоро суровият живот щеше да ни сблъска, за наше щастие, разбира се.

Драги малки читатели, надявам се, че и вие, като прочетете повестта „Два пицова и едно куцо магаре“, ще почувствате атмосферата на този странен град и ще обикнете морето, нашето приказно Черно море, което ние с автора никога не ще забравим и благодарение на което в нашите сърца завинаги ще се съхрани нещо момчешко.

По-нататъшните приключения на момчетата в Африка също ще ви бъдат интересни и ако те ви помогнат във вечната борба между

доброто и злото да застават винаги на страната на правдата (както правят Любо и Гаргата), то ние с автора ще бъдем особено доволни.

А сега разтворете следващата страница и започвайте да четете!

Петър Незнакомов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.